

DANIELY 1999

ADEB

CVOCINE A NE VYMŘÍT...

DANIELY '99

Jde o první post-expediční a poslední letní výpravu. Celý předchozí týden je super počasí a stejně je předpovíáno i na víkend. Přesto plánujeme trasu tak, aby se bylo kde ukrýt před případným deštěm, mrazem a jinými nepříjemnostmi.

Pátek 10.12.1999

Na stadiónu se scházíme v hojném počtu. Je tu Dig, Martin, Alice a Pavel, který prý kdysi dávno s Hell's Tour taky někde byl. Teď se ozval a projevil zájem na některou výpravu s námi vyjet. Michal odletěl na víkend služebně do Amsterdamu, takže nás jede přesně 5.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	3764	0	0	26

Vyrážíme v 16.15 hod. směrem na Krejčířek, Libeň, a dál podél Vltavy do Tróje a ven z Prahy.

Jede se dobře, nic mimořádného se neděje. Až na to, že kluci nasadili ukrutné tempo a my s Alicí se jich držíme jenom stěží. V Kralupcích Pavel dofukuje u pumpy. Jede totiž na silničním kole, které má speciální ventilek a jako každá specialita montovaná mimo Hell's, není připojitelný k našim zařízením. Proto dofukuje až tady a ne na stadiónu. Z Kralup potom jedeme na Velvary, Hora Říp, náš dnešní cíl, už je co by kámenem dohodli. A zbytek dojel na kole. Tedy pokud je dost síl. Mě síly za Velvarama opustily. Patrně vlivem dietní chůby. (Málo jsem se najedl).

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 2. stránku.

Zastavujeme ve Straškově, u hospody v zatáčce. Jdeme na večeri. Nevím jak ostatní, ale já mám strašně hlad. *Obsluha má za to, že jezdíme pro udržení postavy svalstva a kondice. Byla úplně hotová z toho, že jsme si dali dvojitě večere. Přesněji dvě večere. Každý, každý ne. Mně stačila jedna. Zato jsem Digovi snědla rajčatový salát, který měl jako přílohu ke druhému chodu. Po jídle pokračujeme. Teď už jenom zbývá dojet na úpatí hory Říp, kde se nachází onen domeček, v němž hodláme přenocovat. Už je úplná tma. A docela zima. Dig s Martinem rozebírají teorii o tom, že řopce si na noc lehní, čímž vzniká rovina, a spějí. Jedeme totiž po silnici, která je za normálních okolností (ve dne) dost do řopce. A my jedeme jakoby vic. Na jednou prošlo auto. Jeho přední světla ozářila silnici před námi. Objevila se skoro kolmá stěna. „Pomůž, řopce se probudil!“ pronesl zoufale Martin, ale naštěstí jsme už byli na té správné odbočce na polní cestu. Jo, jenže tady řopce taky nespál. Pročez nezbylo nic jiného, než kola vytlačit zoráným polem až k domečku. Teď zase nějak opouštějí síly mě. Tlačím kolo seč*

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 2. stránku.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 3. stránku.

můžu, jenomže už nějak skoro nemůžu. Za mnou jede Pavel, který nemá kolo osvětlený a navíc vůbec neví, kam se to jede. Než jsme dorazili na místo, kluci už stačili zaparkovat kola a z vnitřku domečku vyklidit bordel. Pěkně jsem se cestou nahoru zapotila. Navíc je krásná noc, zimu necítím a nechce se mi spát uvnitř. Navrhnou nocleh venku. Alice si už samozřejmě rozestlala ve vysoké trávě uprostřed tmavých planých říží,

Řeklyž tu někdo z kluků navrhl, že bychom mohli spát na ploché střeše domečku. Ostatní to s nadšením přijali a naházeli na střechu všechny své věci potřebné na noc. Pak se na střechu usidili a tiše nás lákali, ať tam jdeme taky. No proběhla! Střecha není příliš velká, stěží se tam vejde a navíc je docela z kopců. *To tak střechy bývají!* Alice v trávě už zavřela oči a já jsem se vrhla do této šílené arce a po Digově kole se vyšplícala nahoru k ostatním. No super! Až na to, že povrch je tady tvrdý a navíc ještě skloněný, je

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 3. stránku.

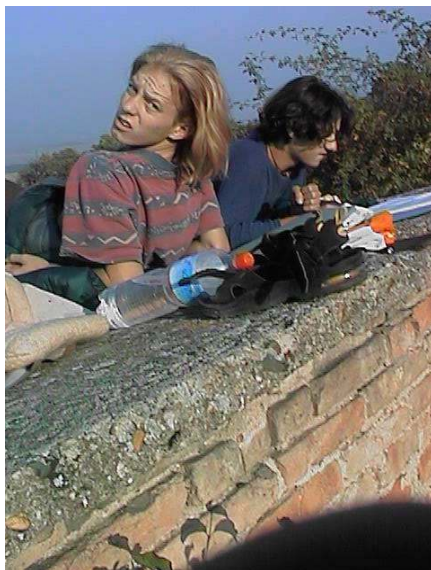
Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 4. stránku.
tu málo místa a vůbec – raději dobrou noc. Usínáme krátce po
desáté hodině.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Říp	500	3815	515	19,1	28 - 13

Ráno 119. sobota

Budíme se do krásného dne. Ještě se dlouho válíme a
vychutnáváme si výhled ze spacáček. Přes noc jsem se s touto
střechou nějak smířila a teď se mi tu dokonce i líbí. Jinak řečeno,
nechce se mi zase slezát dolu. Je vidět daleko do kraje:
pozorujeme hrušky nedaleko od nás, silnici a okolí daleko od nás.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 5. stránku.

Pařk už definitivně vstáváme, slezáme a snídáme. Pavel nám dává ochutnat jejich domácí specialitku: marmeládu R+R (rybíz + rum). Je to docela dobrý. Pařk jdou kluci ulovit ještě pár hrušek. Pavel zjistil, že se mu protrhl vak s nějakým zobem a vysypalo se mu kakao do bágli. Všechno, co olizne, prý chutná kakaově. Po snídani jedeme do Roudnice. Tam v samošce dokupujeme vody a dáváme si zmrzlinu. Bude totiž asi vedro. Za Roudnicí přežijeme most přes Labe a pařk uřijbáme kamsi na mtz. Jedeme terénem. Docela obdivuju Pavla. Se silničním kolem má na tý cestě asi dost co dělat.

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 5. stránku.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 6. stránku.

Jedeme několik kilometrů po lesní cestě, přes klacký a kořeny. Jeden z klacků se Martinovi zapletl do výpletu, což mělo stejný efekt, jako kdyby naplno zabral za zadní brzdu. Kolo okamžitě zastavilo. Martin se nechápavě rozhlédl, pak sesedl, obešel kolo kolem dokola a snažil se zjistit, k čemu došlo. Pak se zatvářil, jakoby mu uletěli tučňáci a sehnul se nad záď kola. Už je tam Dig. Společně konstatovali částečné sešrotování zádi v oblasti blatníku kolem zadního světla. Průj v přímé souvislosti s klackem ve výpletu. Nevím proč tak vyvádějí. Podle mě se jenom utopil kus blatníku na zadním kole. Chvilu to mordulou a za deset minut zase jedeme. Škrouchy a poruchy nás však neopouštějí. Já mám neustále problémy s tachometrem. Dig zkoumá vevnitř v palubě, čím by to mohlo být, až nakonec objevil přeřízný přední kabelový svazek. Opravil to pomocí plynové páječky, kterou jsme koupili na Slovensku. Konečně jsme na silnici. Jedeme na oběd do Dubé. Opět jsme dostali obsluhu dvojitými obědy. Nějak to tu stojí za pendrek. Obsluha je pomalá, neochotná, trvá na tom, že maso nelze nahradit knedlíčkama. (Pavel se hlásí k „etickému“ vegetariánství). Sedíme u piva, je vedro, do jeskyně je hodně blízko. Měníme trasu. Trošku si to prodloužíme. Nejedeme na Kokořin, ale do oblasti Sloupska. Jenže to bude malíčko v kopcích. Opouštíme hospodu a jedeme. Hned za Dubou funíme do křpatů. Míříme do Velenic. To je ta vesnice, která je na začátku údolí a vypadá jako skanzen. Samý pruňovaný chatoučky, každá jiná. Je to tu pěkné. Potom vlivem výpadku Digovy paměti jedeme trochu jinudy, než jsme původně chtěli. *No no! To bylo vlastně schválně!* Jedeme přes Cvičkov, což je malíčko za židka. Jenže díky tomu jsme si to tady mohli prohlédnout a stálo to zato. *No vidíte. Vždyť to říkáám!* A přes Trávník jsme potom přijeli do Mařenic. Tam byla otevřená hospůdka. A vařili tam výborný smažený květák. Mezitím, co jsme seděli v občerstvovacím zařízení, se venku úplně setmělo. Jedeme dál. Cit. Mařeničky a rybníky u nich.

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 6. stránku.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 7. stránku.

Jedeme lesem po silnici, všude kolem je tma a ticho. Najednou stromy napravo zmizely a místo nich se objevily dva obrovské rybníky. To jsou prý voni! Tak jsme je přeci jenom našli. Zajeli jsme k nim a zaparkovali na travnaté pláži, asi 3 metry od vody. Postavili jsme kola tak, jako kdybychom chtěli stavět doupata, vybalili ležáčky a spacáčky a šli se vykoupat. Voda byla po horkým dni ještě docela teplá. Ale i tak to koupaní bylo rychlé: do vody, hned zase z vody a pak šup do připravených spacích váčků. Usnali jsme pod širým nebem. Bylo plné hvězd, hvězdiček, planet a souhvězdí. Občas nebem prosvištěla vesmírná mezigalaktická loď plná zelených mužíčků pocházející odněkud z mlhoviny v souhvězdí Andromedy. Jééé ... ono už je ráno ?

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Mařenický	600	3901	854	17,8	42 - 6

Ráno 12.9. neděle

Ráno jsme se probudili do krásného dne. Přesněji řečeno: otevřela jsem oči, vyšla na rybníky a uviděla toto:

Takže jsem raději oči zase zavřela. Jenže to už byl vzrůru i Dig a se svojí dokumentační zvrstostí se začal soukat ze spacáku, štrachat a hledat foťák. Pak se vydal na lov snímků.

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 7. stránku.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 8. stránku.

Posléze se probouzel i ostatní a mžourali do vycházejícího sluníčka.

Pavel si šel ještě zopakovat koupel.

Po rychlé snídani jsme zabalili a dali se na návrat do Prahy.

Je opět krásný den. Přijždíme do Lindavy, kde jsme byli už včera. Tam byl otevřený občůdek, takže jsme si tam koupili vodu na pití. A pak pokračujeme dál. Máme to do Prahy pěkný kus cesty. Kluci nasadili včerejší tempo a než jsme se s Alicí naděly, zmizeli za zatáčkou. No sakral! Myslela jsem, že budu po Expedici ve

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 8. stránku.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 9. stránku.

větší formě, aspoň oproti těm, co na ni nebyli. Prošli jsme Mimoni a frčeli dál k Doksim a do Ůken. Tam zastavujeme na oběd ve známé restauraci. Sedíme okolo stolu

a vychutnáváme si pohodu letního nedělního odpoledne.

Jenom kdybychom nemuseli do Prahy, Je tu moc pěkně, ale musíme jet.

Přes Žďár, Kruš, Housku, Tubož a Ráj do Kokořinského dolu. Je to tu úkrutně horizontálně členité (strašně kopce nahoru i dolu).

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 9. stránku.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 10. stránku.

V Kokořínském dole jsme nasadili velmi svižné tempo. Hladina tekutin na pití v láhvičích se potkala se dnem. Je pořád vedro. Zastavujeme v hospůdce na doplnění tekutin, tatrankin a sušenkin. Začínám se domnívat, že návrat do Prahy ve dvacet hodin je čím dál méně reálný. Nejistněji se mě tento pocit zmocnil v momentě, kdy Pavel v Mělnické Vrutici pichnul.

Za nějakých 15 minut zase jedeme. Vjeli jsme do Mělníka a odtud upatujeme na Liblici. Při příjezdu do obce jsme prošli včelím rojem. Naštěstí byly včely daleko víc zblblé než my a tak se celá situace

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 10. stránku.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 11. stránku.

obešla bez vzájemného, byť slovního, napadání. Na náměstí si Alice vyžádala oddechový čas na dohuštění kola. Což by v zásadě nevadilo. Ale tohle je už třetí taková zastávka na deseti kilometrech. Tak jinak. Martine, uchop Alici, doved ji k pumpě, vyměňte duši a vraťte se sem. Akorát mám zase dojem, že ve dvacet hodin už v Praze nebudeme. Je totiž 7 pm. A pokud mě mapa neklame, musíme zdolat ještě 50 km. No jo furt! To vim taky. Čekáme na Alici a Martina. Za chvíli příjždějí. Martin pak vyprávěl cosi o nějakém bodci v duši. No už tu kvůli blbému napínáčku stoíme dost dlouho. Jedeme! Ještě střípení Martin něco říkal, že našel jinou cestu než přes kopec. Takže Martine, je to na tobě. A jedem. Opravdu. Jedeme trochu jinudy než obvykle a je to tu po rovině. Než jsme se nadáli, projíždíme vsetaty. Tempo je ukrutné. To viš, návrat ve 20:00. Pak se ženeme známou cestou do Brandýsa a dál po návratové trase kolem rybníků na Žižkov. Je to se hezky, ale poněkud rychle. Jsem ráda, že už jsme tady. Je 21:45. Doufám, že ti, co byli časově limitováni, nedostanou doma po zobáku.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	500	4027	1265	20.1	30 - 17

Celková technická data:

Účast: 5 cvoků a cvokůň – Alice, Markéta, Martin, Pavel a Dig

Oficiálně priznaná kilometráž: 263 km.

Upřete svůj pohled daleko před sebe, máte před sebou 12. stránku.

© Hell's Tour+ 1999
„D“ & „Ma“
Neprodejné

Opatrně se ohlédněte, máte za sebou 12. stránku.